สิ่งที่คับใจ

ประดิษฐ์ พีระมาน

เห็นตั้งแต่ตอนแรกยังแปลกหน้า
ดูทีท่าเบิ่นเบิ่นเดินด้นดั้น
แต่งตัวก็เช๊ยเชย...เอ๊ยช่างมัน
เพียงแววตาเท่านั้นที่มั่นคง

ตั้งแต่เข้าประตูใหญ่ในตอนสาย
เห็นงมงายเดินมอบตัวน่ากลัวหลง
เหงื่อซึมจับใบหน้าท่างุนงง
เห็นแล้วสงสารจับใจน้องใหม่เรา

อยากจะชวนเชิญนั่งตะแกรงท้าย
บรรทุกส่งจุดหมายปลายทางเจ้า
แต่สังคมลมปากยากไม่เบา
มันคอยเฝ้านินทาสารพัน

หนักใจเหลือเกินขัดเขินด้วย
ไม่อาจช่วยเหลือเจ้าแม้เท่านั้น
เห็นก็เห็นดำตาหน้าเปื้นมัน
จิตก็อั้นตันใจอับไมตรี

ทุกครั้งที่เห็นน้องหน้าหมองคล้ำ
คนใจดำในบางอย่างพี่พี่
ได้แต่ทอดถอนใจ...ความใยดี
ก็คือขี่จักรยานผ่านไปมา